

at drøfte dette Spørgsmaal; i ethvert Fald er man udsat for at faa nogle faa Vælgeres eller nogle Hundrede Vælgeres Mening eller maaste kun Folketingsmandens Mening at vide, saaledes som det er sket med Hensyn til den ærede Rigsdagsmand for Middelfart, der jo havde særlige Grunde til at foretrække Nørre-Naby som Valgsted for Middelfart. Man kan let komme til at tage ganske små Ting med i Betragtning, uden at man har nogen som helst Sikkerhed for, at man rammer det rette, det, der ønskes af Kresen. Vi kende ikke Plebisitter i den Forstand, at vi kunne faa en Afgørelse af Vælgerne. Jeg tror, at med Hensyn til Valgstedet og Valgkresene maa det som paa alle andre Punkter være Rigsdagen, der stonner paa den retfærdigste Maade efter de foreliggende Oplysninger, og jeg tror ikke, det kan nytte noget at styde denne Sag ind under Vælgerne. I den Slags Spørgsmaal tror jeg ikke, det derved bliver lettere at komme til et retfærdigt, fornuftigt og hensigtsmæssigt Resultat. Dernæst nævnte den ærede Ordfører, at der ikke var gjort detaillerede Indvendinger ved anden Behandling med den Inddeling, Flertallet havde foreslaaet med de mange Forstodninger og mange forandrede Valgsteder. Jeg tillod mig ved anden Behandling at fremsætte almindelige Indvendinger og gøre opmærksom paa, at Regeringens Forslag gik ud fra visse faste Bestemmelser, saa at enhver kunde se, hvorledes Inddelingen var fremkommen. Enhver kunde se, at der ikke var taget partipolitisk Hensyn, det blev anerkendt ved første Behandling, fordi man kunde se, hvorledes Fremgangsmaaden havde været i København og i Amtene. Man har kun forlagt Valgsteder og fordelt Vælgerne, hvor det var nødvendigt. Jeg tror ikke, det kan nytte at komme ind paa en i det enkelte gaaende Kritik af de forestillige Omdannelser af Valgkres, og jeg mener det af den Grund, at den er ganske vilkaarlig. Vil man gaa til en Omdeling i saa stort Omfang, som det ærede Flertal har gjort, er der mangfoldige andre Maader, der blive mulige, hvorpaa man kan gruppere Vælgerne, og den ene kan lige saa godt bruges som den anden. Jeg mener, at det er de almindelige Indvendinger, man har maattet fremsætte mod Inddelingen. Skal man tage hver enkelt Kres for sig og analysere

den, vil man i den Grad drukne i Enkeltheder, at det ikke bliver nogen alvorlig Forhandling. Min Indvending er den, at medens Regeringens Forslag har Hovedregler, som enhver kan se ere anvendte, kommer man ved det ærede Flertals Forslag ind paa gængende Grund. Jeg tror, det, Flertallet vil opnaa, er en noget ligeligere Fordeling af Folketallet, en mere fuldkommen Ensartethed i Tallet, men det er et af de mindre Formaal, og man bør ikke i den Grad gaa bort fra det bestaaende; thi det vil ikke gøre Sykke, naar det bliver fuldbåret. Hvis det føres ud i Praksis, og ærede Rigsdagsmænd komme til at staa i langt større Grad end fornødent over for ny Vælger, og Vælgerne blive fastede mellem hinanden i ny Kres, vil det aldeles ikke gøre Sykke. Det tror jeg ikke, det er min Overbevisning. Jeg tror ikke, det er noget heldigt Standpunkt, man er kommen til at indtage. At man ikke skal indtage et partipolitisk Standpunkt, er jeg enig i, og det er saa evidenter som muligt, at det ikke er sket fra Regeringens Side. Hvad angaar Forøgelsen af Folketingsmændene og Gennemførelsen af af denne Sag i det hele, da nævnte den ærede Ordfører, at Ministeren havde stillet sig noget kølig til det Spørgsmaal, og den ærede Ordfører mente, at han ikke burde gøre det, fordi det var det eneste, der stemmede med Retfærdighed og Sandhed. Det erkender jeg nu ikke. Hvis man stod frit over for Spørgsmaalet, vilde jeg sige, at den retfærdigste Ordning, den Ordning, der stemmer bedst med Retfærdigheden og Sandheden, skal ikke findes paa den Maade, der her er foreslaaet. Det er ganske naturligt, at mit Synspunkt bliver et andet end den ærede Ordførers. Vi have en Grundlovsbestemmelse, som vi maa se at faa opfyldt; det har vist sig, at de andre Veje, saasom en Grundlovsforandring eller mindre Forandringer, ikke ere lette at komme frem ad, og vi maatte da i ethvert Fald prøve at komme frem ad den fremkommeligste Vej, og jeg anser det for min Pligt og Skyldighed at gaa denne Vej. Jeg siger ikke, Regeringen gerne gør det; men man har gjort sin Pligt og Skyldighed ved at fremsætte et Forslag, som det ærede Ting kunde tage. Den ærede Ordfører kan altsaa ikke faa mig bort fra dette Standpunkt. Skulde jeg i og